

Î N C H E I E R E

12 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea, Sveatoslav Moldovan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul lui Veaceslav Nucă, avocatul Eugeniu Glușcenco, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Veaceslav Nucă împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actelor administrative și restabilire în funcție, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 21 februarie 2014, Veaceslav Nucă a depus în Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actelor administrative și restabilire în funcție.

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că, a activat în organele vamale din data de 23 octombrie 1995, iar pe parcursul activității a îndeplinit conștiincios obligațiile de serviciu.

Susține că, la data de 27 decembrie 2013, pârâtul a emis ordinul nr. 1176-p „Cu privire la sancționarea dlui V. Nucă, Biroul vamal Cahul”, prin care i-a aplicat sancțiunea disciplinară – mustrare aspră pentru pretinsa „atitudine neglijentă față de exercitarea obligațiilor de serviciu”.

Afirmă că, circumstanțele de fapt descrise în ordinul enunțat pot fi rezumate la următoarele: la data de 07 decembrie 2013, el s-a aflat în serviciu, conform graficului, în calitate de responsabil de activitatea turei, în cadrul Postului vamal Cahul-Oancea (auto), iar aproximativ la ora 06.00, la pista „intrare” în țară s-a prezentat mijlocul de transport de model „Mercedes Sprinter”, cu n/î CH BE 975, în care se aflau 7 persoane. El le-a înmînat declarațiile vamale DV-6, după care a efectuat controlul fizic al unității de transport, al bagajelor pasagerilor și al coletelor neînsoțite, însă careva suspiciuni privind încălcarea legislației de către persoanele ce traversau frontiera vamală la el nu au apărut, iar ulterior, la ora 08.30, mijlocul de transport enunțat a fost stopat pentru verificare de către echipele mobile ale Serviciului Vamal, care au efectuat controlul fizic total al mărfurilor aflate în mijlocul de transport, depistând mărfuri de larg consum fără acte de însoțire și proveniență.

Sușține că, la data de 22 ianuarie 2014, pârâtul a emis ordinul nr. 73-p „Cu privire la modificarea ordinului nr. 1176-p din 27 decembrie 2013”, prin care a modificat sancțiunea disciplinară aplicată prin ordinul pârâtului nr. 1176-p din 27 decembrie 2013 cu - eliberarea din serviciu în organul vamal.

Consideră că, ordinele Serviciului Vamal nr. 1176-p din 27 decembrie 2013 și nr. 73-p din 22 ianuarie 2014 sunt ilegale și neîntemeiate.

Relevă că, contrar prevederilor art. 210 alin. (1) din Codul muncii și ale pct.65 din Regulamentul cu privire la comisia de disciplină, anexa nr. 7 la Hotărârea Guvernului RM nr. 201 din 11 martie 2009 privind punerea în aplicare a prevederilor Legii nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, în ordinele contestate nu au fost indicate termenul în care sancțiunea poate fi contestată și organul în care sancțiunea poate fi contestată.

Mai relevă că, circumstanța enunțată a servit drept motiv de omitere a termenului de contestare a ordinului nr. 1176-p din 27 decembrie 2013.

Menționează că, conform art. 206 alin. (4) din Codul muncii, pentru aceeași abatere disciplinară nu se poate aplica decât o singură sancțiune, însă prin ordinul nr. 73-p din 22 ianuarie 2014 a fost sancționat a doua oară pentru aceeași faptă.

Sușține că, pretinsa abatere a fost constatată la data de 07 decembrie 2013, iar ancheta de serviciu a fost inițiată la data de 18 decembrie 2013, însă ordinul de eliberare din serviciu a fost emis abia la data de 22 ianuarie 2014, adică cu depășirea flagrantă a termenului de o lună de la data constatării abaterii, termen prevăzut de art. 209 alin. (1) din Codul muncii și art. 59 alin. (3) din Legea nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Afirmă că, el nu a încălcat legislația în vigoare și disciplina de serviciu, precum și nu a comis vreo abatere disciplinară după cum i s-a încredințat.

Invocă faptul că, în obligațiile sale nu intră controlul fizic total (complet) al tuturor persoanelor și mărfurilor, care traversează frontiera vamală a RM.

Solicită repunerea în termen, anularea ordinelor pârâtului nr. 1176-p din 27 decembrie 2013 și nr. 73-p din 22 ianuarie 2014, restabilirea sa în funcția de inspector principal la Biroul vamal Cahul și încasarea de la pârât a salariului pentru întreaga perioadă de absența forțată de la muncă și a 3 salarii medii lunare, cu titlu de prejudiciu moral.

Prin încheierea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 29 mai 2014 pricina civilă s-a strămutat spre judecare în fond în Judecătoria Centru mun. Chișinău.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din 14 august 2014 s-a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, ținând cont de gravitatea încălcărilor comise de către colaboratorul vamal, la data de 27 decembrie 2013, Serviciul Vamal corect a emis ordinul nr. 1176-p „Cu privire la sancționarea lui V. Nucă, Biroul vamal Cahul”, prin care a aplicat reclamantului sancțiunea disciplinară – mustrare aspră.

Totodată, prima instanță a mai reținut că, urmare a reexaminării materialelor cauzei și a concluziei expertului de la Agenția de expertiză și evaluare „Pro Expert Sud” nr. 120114V din 15 ianuarie 2014, la data de 22 ianuarie 2014, Serviciul Vamal a emis ordinul nr. 73-p, prin care a modificat sancțiunea disciplinară

aplicată reclamantului prin ordinul nr. 1176-p din 37 decembrie 2013, cu-eliberare din serviciu în organul vamal.

De asemenea, prima instanță a conchis că, reclamantul nu a fost sancționat pentru aceeași abatere de două ori, prin ordinul nr. 1176-p din 27 decembrie 2013 și prin ordinul nr. 73-p din 22 ianuarie 2014, or, prin ultimul ordin doar a fost modificată sancțiunea aplicată de Serviciul Vamal, iar legislația în vigoare nu prevede careva interdicții privind modificarea temeiului de drept al ordinului de sancționare, dacă, ca rezultat, acesta corespunde temeiului de fapt, respectiv, ordinul nr. 73-p din 22 ianuarie 2014 a fost emis în corelarea temeiului de drept al ordinului de sancționare nr. 1176-p din 27 decembrie 2013 cu temeiurile de fapt indicate în cuprinsul acestuia, precum și că, în pct. 4 din ordinul Serviciului Vamal nr. 1176-p din 27 decembrie 2013 a fost indicat că, sancțiunea aplicată poate fi contestată în ordinea stabilită de legislație, iar conform art. 47 din Legea serviciului în organele vamale, hotărârea privind eliberarea din serviciu în organul vamal sau transferul la o altă funcție poate fi atacată în instanța de judecată, astfel, în cazul de dezacord cu ordinul nr. 1176-p din 27 decembrie 2013, reclamantul era în drept să conteste acest ordin în instanța de judecată în termen de 30 de zile.

Prin hotărârea suplimentară a Judecătorei Centru mun. Chișinău din 15 iulie 2015 s-a respins cererea lui Veaceslav Nucă privind repunerea în termen a contestației ordinului Serviciului Vamal nr. 1176-p din 27 decembrie 2013 ca fiind tardivă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016 s-a respins apelul declarat de Veaceslav Nucă și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La data de 09 martie 2016, reprezentantul lui Veaceslav Nucă, avocatul Eugeniu Glușenco a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate, deoarece instanțele judecătorești au încălcat normele de drept procedural și, anume, hotărârile judecătorești sunt nemotivate.

Menționează că, instanțele judecătorești au încălcat și aplicat eronat normele de drept material și, anume, art. 206 alin. (4), 209 alin. (1) și 210 alin. (1) din Codul muncii, art. 59 alin. (3) și (4) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și pct. 7 și 65 din Regulamentul cu privire la comisia de disciplină, anexa nr. 7 la Hotărârea Guvernului RM nr. 201 din 11 martie 2000 privind punerea în aplicare a prevederilor Legii nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Prin referința depusă la data de 28 aprilie 2016 Serviciul Vamal a solicitat respingerea recursului ca fiind inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele pricinii nu poate fi stabilit cu certitudine momentul comunicării recurentului a deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

De asemenea, completul consideră că, recursul declarat de reprezentantul lui Veaceslav Nucă, avocatul Eugeniu Glușenco nu se încadrează în temeiurile prevăzute la normele de drept citate.

Argumentul invocat în recurs precum că, instanțele judecătorești au încălcat normele de drept procedural și, anume, hotărârile judecătorești sunt nemotivate nu poate fi reținut, deoarece instanțele judecătorești au creat părților condiții obiective pentru realizarea drepturilor sale procedurale, ambele părți au fost auzite, hotărârile judecătorești au fost motivate.

În susținerea opiniei enunțate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție invocă și hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care s-a enunțat că „o funcție subsecventă a deciziei motivate este de a demonstra părților că au fost auzite. Mai mult, o decizie motivată acordă uneia dintre părți posibilitatea contestării acesteia, precum și posibilitatea revizuirii deciziei de către instanța de recurs (cauza *Suminem contra Finlandei*, nr. 37801/907, §37, din 01 iulie 2003, cauza *Șarban contra Moldovei*, nr. 3456/05 din 04 octombrie 2005 și cauza *Flux contra Moldovei*, nr. 287002/03 din 20 noiembrie 2007).

Nu poate fi reținut nici argumentul invocat în recurs precum că, instanțele judecătorești au încălcat și aplicat eronat normele de drept material și, anume, art.206 alin. (4), 209 alin. (1) și 210 alin. (1) din Codul muncii, art. 59 alin. (3) și (4) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și pct. 7 și 65 din Regulamentul cu privire la comisia de disciplină, anexa nr. 7 la Hotărârea Guvernului RM nr. 201 din 11 martie 200 privind punerea în aplicare a prevederilor Legii nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, deoarece la caz, instanțele judecătorești au stabilit just circumstanțele pricinii, precum și au aplicat elocvent normele de drept, care guvernează raportul juridic litigios.

Astfel, instanța de recurs notează că, reprezentantul lui Veaceslav Nucă, avocatul Eugeniu Glușenco nu a invocat nici un argument în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*)

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de declarare a recursului.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul lui Veaceslav Nucă, avocatul Eugeniu Glușenco ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 432, art. 433, art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul lui Veaceslav Nucă, avocatul Eugeniu Glușcenco se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Sveatoslav Moldovan